

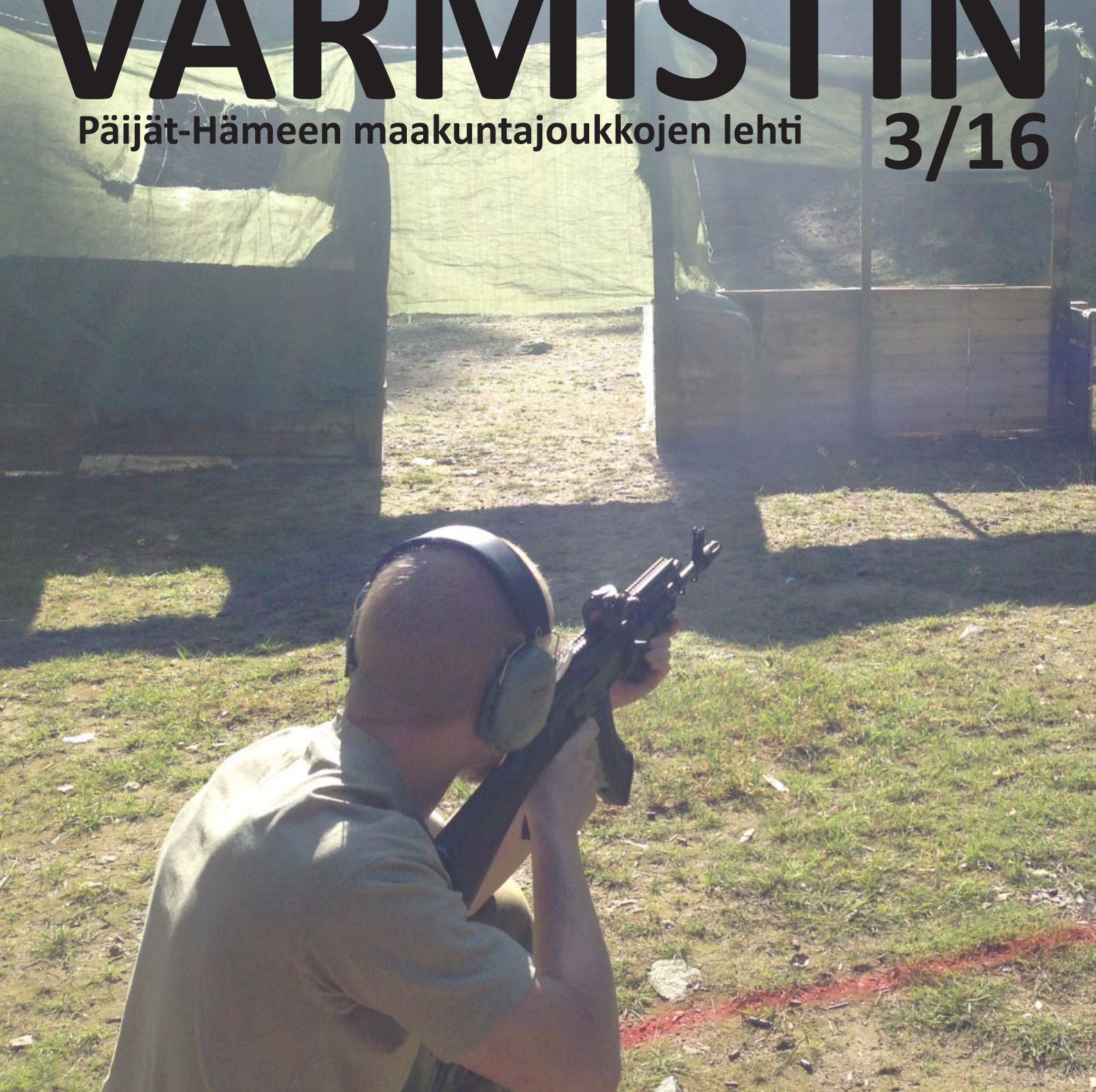
Padasjoella
tapahtuu s. 10-13

VARMISTIN

Päijät-Hämeen maakuntajoukkojen lehti

3/16

*Padasjoella marssittiin heinäkuussa säästä huolimatta.
Lue lisää sivulta 10.*

VARMISTIN on Päijät-Hämeen maakuntajoukkojen lehti, joka ilmestyy neljä kertaa vuodessa. Seuraava numero ilmestyy joulukuussa 2016. Aineisto sitä varten on toimitettava 30.11.2016 mennessä.

ISSN-L 2242-4679
ISSN 2242-4679

Päätoimittaja

Jenni Paasio
jenni.paasio@maakuntakomppania.fi

Mainokset

Varmistin ry
Vapaaehtoisen maanpuolustuskoulutuksen tukiyhdistys

Puheenjohtaja Hannu Tukia
hannutukia@live.fi
045-6356195

Jäsenrekisteriasiat

Timo ja Margit Vento
jasenasiat@varmistin.fi

Yhdistyksen posti

Varmistin ry, PL 182, 15101 Lahti

Päijät-Hämeen Maakuntakomppania

PL 5, 15701 LAHTI
Käyntiosoite Hämeen aluetoimisto, Kirkkokatu 12
0299 484 133 (ma-pe virka-aikana)

Yksikön päällikkö

Kimmo Korhonen
050 4950 811
kimmo.korhonen@maakuntakomppania.fi

Pääkouluttaja

yliluutnantti Timo Matilainen
0299 484 123
timo.matilainen@maakuntakomppania.fi

Päivystäjä

0299 484198
paivystaja@maakuntakomppania.fi

Painopaikka Padasjoen kirjapaino

PÄIJÄT-HÄMEEN MAAKUNTAKOMPPANIA
ja VARMISTIN RY FACEBOOKISSA

<https://www.facebook.com/phmaakk>

<https://www.facebook.com/varmistin>

SEKÄ TWITTERISSÄ

[@Varmistin #varmistin](https://twitter.com/varmistin)

VARMISTIN NRO 3

5.10.2016

8. vuosikerta

TÄSSÄ NUMEROSSA:

Toimintaa sivuilla 14-15

Päätoimittaja 4

Päällikkö 5

Aluetoimisto 6

Ratavalvonnat 7

JR 46 Perinnemarssi 8-9

Padasjoen marssitapahtuma 10

Padasjoen ampumapäivä 11

Padasjoen joukkue 12-13

**Erikoisjoukkojen vastainen
toiminta 14-15**

PÄÄTOIMITTAJA

KESÄ EI MENNYT SUUNNITELMIEN MUKAAN

ainakaan minun kohdallani. Paljon jäi tekemättä, moneen tapahtumaan osallistumatta. Isäni, reservin kapteeni, poistui keskuudestamme syövän seurauksena kesäkuun lopulla. Vaikka poismeno oli etukäteen tiedossa, ei se juurikaan helpottanut tilannetta. Kesän mittaan autoin äitiäni hoitamaan käytännön järjestelyjä liittyen muun muassa hautajaisiin, tuhkaukseen ja tuhkan sirotteluun. Purjehdusta rakastava isäni sai syyskuussa lopulliseksi sijoituspaikakseen Vesijärven rantavedet. Tähän asiaan, kuten muuhunkin, kuului yllättävän suuri määrä papereiden pyörittelyä ja selvittelyä. Läheisen kuolema ei ole varmaan koskaan helppo asia, mutta en ollut aiemmin tajunnut miten paljon muuta jälki-työtä siihen liittyy.

Olen onneksi saanut tukea ja apua monelta taholta tänä kesänä ja syksynä mitä erilaisimmissa asioissa. Myös monet maakuntajoukkolaiset ovat osoittaneet minulle tukensa ja arvostan tätä suuresti. On kunnia kuulua tällaiseen porukkaan, jossa kaveria autetaan ja apua tarjotaan pyytämättäkin. Myös siviilissä.

Toivottavasti pystyn jatkossa tarjoamaan tukeni myös muille sitä tarvitseville. Yhteistyöllä pääsee paljon pidemmälle kuin yksin pohtimalla ja puurtamalla. Kaikkea ei tarvitse keksiä eikä tehdä itse. Tämä käy ilmi myös Padasjoen joukkueen aktiivien haastattelussa, josta voit lukea sivuilta 12-13. Voisiko tästä toiminnasta ottaa mallia muihinkin joukkueisiin? Jos teidän joukkueenne hommat sujuvat mielestäsi paremmin, ottakaahan yhteyttä, niin kerrotaan siitä muillekin tulevissa lehdissä.

Työni puolesta olen toki tottunut suunnitelmien muuttumiseen lennossa. Opettajana ei voi koskaan tietää täysin varmasti, mitä seuraavalla tunnilla tapahtuu. Poikkeuksia tulee aina ja niihin pitää olla valmis. Vaikka kuinka olisi tehnyt hyvät ja hienot tuntisuunnitelmat, voi jokin rehtorin ilmoitus, välitunnilla sattunut haaveri, naapuriluokan opettajan yllättävä sairastuminen tai vaikkapa puhelimensa kadottanut oppilas muuttaa tunnin tai koko loppupäivän rakenteen. Joustoa tarvitaan puoleen jos toiseenkin. Voin sanoa, että työssäni olen kehittänyt lisää pitkää pinnaa ja kärsivällisyyttä. Asioiden toistaminen useampaankin kertaan pienimmille oppilaille ja jokapäiväinen tai -viikkoinen muistuttelu esimerkiksi erilaisten papereiden palauttamisesta kouluun ovat (valitettavasti) rutiinia.

Suunnitelmien mukaan ei tämän lehdenkään kasaaminen mennyt. Jutut vaihtuivat lennossa ja sisällys muuttui sitä mukaa. Toiset pyydetyt artikkelit tulivat ajoissa, toiset hie-
man myöhässä. Muistutusviestejä lähti lukematon määrä, joillekin useampaankin kertaan. Lehti on kuitenkin taas kassassa ja siitä suuret kiitokset kaikille lehden tekoon osallistuneille! Ilman teitä tämä numero olisi paljon litteämpi. Toivottavasti hyviä juttuja riittää myös jatkossa. Yksin en tätä lehteä pysty tekemään, mutta minulla on vankka luottamus teihin, että yhteistyöllä homma toimii!

Reipasta ja aktiivista loppuvuotta toivottaen,
Jenni

jenni.paasio@maakuntakomppania.fi

PÄÄLLIKÖ

OLEN RAMPANNUT MENNEEN KEVÄÄN

ja kuluvan syksyn naapurin nuoren isännän apuna erilaisissa maataloustöissä. Milloin on nosteltu apulantasäkkejä suursäkinostimella, milloin vaihdettu puimurin akkua ja niitattu uusia terälappuja lohjenneiden tilalle. Viljakuivurin käyttökuntoon laitto ja juuttuneen elevaattorin puhdistaminen onnistuu nykyisin myös minulta. Raskaan viljakärryn vetäminenkin on tullut tutuksi kapeilla sorateilla. Suositellen jokaiselle kokeiltavaksi, jos maanviljelijän homma näyttää ulospäin kevyeltä kesätyöltä, ja mahdollisuus tutustumiseen avautuu. Useille maakuntakomppanian taistelijoille maanviljely kun on varsinainen leipätyö. Hatunnostoni heille kaikille.

Maanviljelyksen vuosisykli muistuttaa jossain määrin myös maakuntakomppanian koulutussykliä. Joka vuosi joitakin samoja juttuja tehdään ja opetellaan uudestaan ja uudestaan. Joidenkin konkareiden mielestä koulutus toistaa itseään. Tämä on tietenkin totta. Kannattaa kuitenkin muistaa, että varsinkin uusille maakkilaisille koulutus on yhtä uutta kuin nykyaikainen maanviljelys minulle. Vaikka olen pennusta saak-

ka ajellut mummolan 165 massikalla pikkukärry perässä ja tökkinyt Pohjois-Karjalaiseen hallanarkaan peltoon käsin perunaa, niin tunne ei ole ihan sama kuin viljakärryyn on puitu 15 kuutiota ohraa ja hyppäät uudehkon nelivetotraktorin koppiin ja kippaat kuorman kuivuriin, johon mahtuu enemmän viljaa kuin kotitilallani puitiin kymmenessä vuodessa. Tällä ajan takaa sitä, että koulutuksen tulee olla kohderyhmälle sopivan haastavaa, vaikka aihe olisi vuodesta toiseen samankaltainen.

Niin ja en muuten kipannut viljakuormaa viedessäni kuin noin kolme säkkiä ohraa ohi kaatosuppilosta, ja selvisin töitystyöstäni nuhteilla.

Yngvie Malmsteenien lainaten: "How can less be more? More is more".

Päijät-Hämeen maakuntakomppanian päällikkö
Yliluutnantti (res)
Kimmo Korhonen

HÄMEEN ALUEPÄÄLLIKÖN TERVEHDYS

KANSAINVÄLISTYMISELTÄ EI VOI TÄNÄ

PÄIVÄNÄ PYSYÄ SIVUSSA. Tapahtumat kansainvälisessä toimintaympäristössämme vaikuttavat väistämättä myös Suomeen. Ukrainan kriisin johdosta rauha ei ollutkaan itsestään selvyyttä edes Euroopassa. Sen myötä jännitteet suurvaltapolitiikassa ovat kasvaneet. Kriisi on heijastunut myös Itämeren turvallisuustilanteeseen. Radikalisoituminen ja terrorismi tuovat jatkuvia, syvälle ulottuvia ja arvaamattomiakin turvallisuushaasteita vastattavaksemme. Lisäksi Syyrian sodan myötä Eurooppa on kokenut maahanmuuttoliikkeen, johon se ei ollut alkuunkaan varautunut.

Tänä vuonna laaditussa ulko- ja turvallisuuspolitiikkaa käsittelevässä selonteossa on tarkasteltu turvallisuusympäristöämme. Parhaillaan on valmisteilla puolustuselonteko, jonka tehtävänä on määrittellä puolustuksemme kehittämisen suuntalinjat.

Puolustusratkaisumme perusta on yleinen asevelvollisuus. Suomi on maa, jolla on ollut kaukokatseisuutta ylläpitää järjestelmää, josta monet valtiot ovat luopuneet. Päätös on osoittautunut varsin viisaaksi. Juuri ilmestyneen tuoreen

Eurobarometrin mukaan peräti 91 prosenttia suomalaisista luottaa omaan armeijaamme. Luku on selkeästi Euroopan korkein. Ei ehkä ihmeäkään, että useat maat ovat haikailleet Suomen mallia ja jopa pyrkivät palauttamaan omia, alas ajettuja järjestelmiään. Armeijahan on pahan päivän varalle. Se on jälleen kerran huomattu Euroopassa.

Hämeen aluetuomiston syksy on käynnistynyt tutuissa merkeissä. Kutsunnat ovat käynnistyneet hyvin. Tervehdystä kirjoitettaessa aluetuomisto on järjestänyt kutsunnat yhdellätoista paikkakunnalla. Myös Päijät-Hämeen paikallisjoukkojen harjoitustoiminta on täydessä vauhdissa ja paikallisjoukkomme ovat jälleen päässeet näyttämään rautaisen osaamisensa ja toimintakykynsä. Aluetuomistolla on ollut kesän ja syksyn aikana kunnia myös viedä Puolustusvoimien tervehdys useisiin sotiemme veteraanien juhla- ja asevelitilaisuuksiin.

Hämeen aluetuomiston koko henkilöstön puolesta toivotan kaikille hyvää ja turvallista syksyä.

Hämeen aluetuomiston päällikkö
Everstiluutnantti Ville-Veikko Vuorio

LIITY NYT. *Jäsen, 30 euroa
Kannatusjäsen, jäsenmaksu 100
Kannatusjäsen, vapaaehtoinen
jäsenmaksu, yli 100 euroa, summa _____*

Nimi _____

Sähköposti _____

Syntymäaika / y-tunnus _____

Postiosoite _____

Postinumero- ja toimipaikka _____

Puhelin _____

Haluan Varmistin-lehden *Sähköisenä(pdf)* *Postitse kotiin*

Täytethän kaikki kentät, kiitos.

Kirjelmaksu

*Varmistin ry
PL 182
15101 LAHTI*

Myö ei olla tääl kuolemas vaan tappamas. Ain pittää katsoo. Tään hyökkäyssovan ratekia on tällanen. Sie mänet. Sinnuu ammutaan. Sie juokset katsomatta ja hää pahalainen nap-pajaa siut. Ei, sie katsot suojat, sie katsot mis on ampuja, sie ole nopea, mut älä hätähinen. Tähtää ensin, tähtää hyvin tarkkaa, ja ammu ensin. Yhen sekunnin etumatka riittää. Silviisii se on.

Rokka

Väinö Linnan Tuntematon Sotilas

Viimeistään armeijassa jokainen asepalveluksen suorittava saa kosketuksen ammuntaan. Ampumataito on jokaisen sotilaan, myös reserviläisen perustaito. Ampumataidon kehittämisen ja ylläpitämisen tulisi olla jokaisen reserviläisen velvollisuus. Ampumapäivät antavat mahdollisuuden harjoitella ammuntaa muutaman kerran vuodessa puolustusvoimien kalustolla.

Ammunta on suosittu harrastus myös maanpuolustuksen ulkopuolella. Ampumaharrastus sopii kaiken ikäisille ja -kuntoisille. Ammunta on hyvällä tavalla koukuttava harrastus. Koskaan ei tule valmiiksi, aina voi kehittyä paremmaksi.

Varmistin Ry on ampumaseura, jonka nimissä voi harrastaa Reserviläisurheiluliiton alaisia ampumalajeja. Näitä lajeja ovat muun muassa Reserviläispistooli- ja -kiväärilajit, Perinneammuntalajit ja Sovellettu Reserviläisammunta. Käytös-

sämme on Hälvälän ampumarata, jossa on hyvät mahdollisuudet ampua sekä kiväärillä että pistoolilla. Käytössämme on 150 m, 200 m, 300 m kivääriradat, hirviradat sekä pistoolirata. Ratojen käyttö on Maakuntakomppanialle ja Varmistin Ry:lle ilmaista, mutta meillä on velvollisuus osallistua ratojen valvontavuoroille.

Kesäkaudella 2016 meillä on ollut kolme valvontaviikkoa ja yksi on vielä tulossa. Valvonta on keskittynyt ikävästi muutamien ihmisten harteille. Samat henkilöt hoitavat valvontavuoroja viikosta toiseen.

Valvojan tehtävänä on kirjata ampujat, laukaukset ja valvoa radoilla tapahtuvaa ammuntaa. Valvontavuoroilla on mahdollista ja suotavaa käydä myös itse ampumassa. Päivystäjä lähettää valvontavuoroista sähköpostia ja ilmoittautua voi

pirkka.mellanen@varmistin.fi

JR 46 PERINN

II/JR 46

75 vuotta sitten 17.6.1941 kokoontui Orimattilaan silloisen suojeluskuntatalon ympäristöön n. 800 miestä, jotka oli koottu Orimattilan, Pukkilan sekä pitäjiin asutettujen siirtokarjalais-ten asevelvollisista ikäluokista. Joukko nimettiin JR 46:n toiseksi pataljoonaksi. Komentajaksi määrättiin reservin kapteeni Viljo Kirma. Varustamisen jälkeen, saavutettuaan sotavalmiuden, siirtyi pataljoona 19.6. alkaen pääosin jalan marssimall Nastolaan Villähteen rautatie-asemalle.

Sotatie jatkui sieltä rautateitse Taavettiin ja Ylämaalle. Ensimmäinen rintamavastuu alkoi torjuntataisteluilla 18.7.41 Vainikkalan suunnalla. Tämän jälkeen alkoi eteneminen: Muolaanjärvi-Perkjärvi-Hämeenkylä-Kuuterselkä-Raivola-vanharaja-Rajajoki-Luutahäntä-Valkeasaari, ja sieltä siirtyminen reserviin 10.10.1941. Ankarissa taisteluissa 27.–28.8. kapteeni Kirma haavoittui oikeaan käteen ja oli pois taistelutehtävistä 24.11.1941 asti.

(Jalkaväkirykmentti 46 hajotettiin 16.11.1943 ja miehistä koottiin 20. prikaatin neljäs pataljoona.)

NEMARSSI

SOTAAN LÄHTÖ VAATII AINA ENSIN KUNNON PAPERISODAN. NIIN TÄLLÄKIN KERTAA.

Tehdessämme sitovan päätöksen perinnemarssitapahtuman järjestämisestä Orimattilan Reserviläisten nimissä, alkoi väsytystaistelu ELY-keskuksen ja Hämeen Poliisilaitoksen, Orimattilan kaupungin, Seurakunnan, tiedotusvälineiden ym. kanssa. Tarvittavat luvat heltisivät kuitenkin lopulta ja marssijärjestelyjä saatiin vietyä kunnialla eteenpäin. Kun olimme saaneet lupa-asiat hoidettua, oli kertynyt aineistoa kolmattakymmenettä sivua ja sähköposteja yli 50 kappaletta. Järjestelyjen vaativuuden huomioon ottaen olisi marssilla voinut olla huomattavasti suurempikin osallistujamäärä. Ennakkotiedottamisessa aiheutti ongelmia tiedotusvälineiden innottomuus julkaista artikkelia ”jokaiselle kansalaiselle” suunnatusta liikuntatapahtumasta.

Varsinainen marssitapahtuma pääsi käynnistymään perjantai-iltapäivällä 17. kesäkuuta 2016 hyvissä merkeissä, sillä koko päivän jatkunut kaatosade lakkasi noin kello viidentoista tienoilla ja keli oli aurinkoinen tai puolipilvinen koko illan lähes puoleenyöhön asti.

Marssi alkoi ilmoittautumisella ja maakuntakomppanialaisille tutulla terveyspalveluslomakkeen täyttämällä. Ilmoittautumis- ja lähtöpaikkana oli Jyväskylän pihalla sijaitseva Ajan Railo -patsas. Muistomerkin paljastamisesta tuli 17.6.2016 kuluneeksi 44 vuotta. (Taiteilija prof. Pentti Papinaho 1972.)

Marssijoita kirjattiin 16 henkilöä. Kutsuttuja sotiemme veteraaneja, Orimattilan Sotaveteraanien puheenjohtajan kyyditsemänä, saapui tapahtumaan neljä. Seurakuntaa edusti kirkkovaltuuston puheenjohtaja. Toimihenkilöitä oli viisi ja lisäksi vielä lehden toimittaja sekä yleisöä, kokonaisvahvuuden ollessa noin 30 henkilöä. Erityiskiitos pitää mainita symäläisille ja heinolalaisille, joita tuli sekä marssimaan että huoltoon varsin kiitettävä määrä. Ilmoittautumisen yhteydessä jaettiin kaikille osallistujille MPK-lippis, kynä, pinssi sekä heijastin.

Kirjaamisen jälkeen marssijat järjestyivät puhuttelumuotoon, josta edelleen parijonoksi, ja niin saattoi osasto aloittaa varsinaisen marssin. Jo alkumatkasta huomasimme liikenteen ennakkovaroittamisen tarpeelliseksi. Kuljetimme huoltoajoneuvolla ennakkovaroituskolmiota marssiosaston edellä ja autoista tarjottiin tarvittaessa vettä sekä pikkusuolaista halukkaille. Samalla ylläpidettiin jatkuvaa valmiutta ottaa marssijoita tarvittaessa kyytiin mahdollisen jalkavaman tai väsymyskohtauksen iskiessä.

Puolimatassa, noin 9 kilometrin kohdalla, oli suunnitellus-

ti tarjolla hernekeitto-ruokailu ja tarvittava tauko marssijoille. Heinämaan rukoushuoneella oli kurssiväapelimme loihdittu todella maittavan hernekeiton lisukkeineen jaettavaksi kävelijöille. Marssijoiden saapuessa taukopaikalle olivat veteraanit jo ehtineet nauttia ruokatarjoilusta. Seurakunnan edustaja esitteli havaintotauluilta pataljoonan sotatien tapahtumia ruokailun lomassa niin marssijoille kuin myös kyläläisille, joita oli saapunut tutustumaan tapahtumaan. Noin puolen tunnin levon jälkeen pääosasto jatkoi liikenteenohjaajien avustamina taas matkan tekoa. Kaakonkulman suunnalta lähestyvä tumma pilviraja arvelutti vähän matkajia, mutta päätelimme, että todennäköisesti ehdimme perille ennen sadetta.

Marssi eteni tasaista vauhtia hyvässä hengessä, ja kun koko osasto oli saapunut Villähteen eteläiselle rautatiepysäkille, otettiin kaikista yhteiskuvia ja jaettiin kunniakirja suorituksesta. Tämän jälkeen saattoi lähteä joko paluukuljetuksen kyytiin tai jatkaa jalkamarssia vielä kuuden kilometrin verran takaisin Orimattilan rajalle asti. Kuusi urhoollista halusi suorittaa 25 kilometrin matkan ja heidän lähtiessä matkaan, paluukuljetus lähti viemään 19 kilometrin marssijoita takaisin Jyväskylään.

Heinämaalainen Heikki Mäkelä (81 v.) oli myös marssilla mukana ja oli sykdhyttävä ymmärtää hänen tapahtumaan liittyvä henkilökohtainen kokemuksensa. Mäkelä kertoi olleensa 1941 seitsemänvuotiaana tien varressa katselemassa kun Orimattilan 800 miestä marssivat ohi. Hän kertoi silloin ihmetelleensä, mihin noin paljon miehiä on matkalla. Heikki Mäkelä marssi kuten kaikki muutkin, koko 19 kilometrin matkan Orimattilasta Villähteen asemalle. Mäkelä oli mukana myös Ajan Railo -patsaan haravointitalkoissa alkuvuokolla.

Erikoinen tapahtuma sattui aivan marssin lopussa, kun virkavalta sattui ajamaan Villähteeltä Orimattilaan päin. He pysähtyivät ihmettelemään marssivaa joukkoa, ja kysyivät, että mikä tapahtuma tämä tämmöinen oikein on. Ei kuulemma ollut tieto kulkenut valtiohallinnon rattaissa kenttäpartiolle asti...

25 kilometrin marssin suorittaneille jaettiin sitten omat kunniakirjat noin klo 23 maissa iltahämärissä Kunnanrajalla. Marssinjohtajan kiitoksien jälkeen alkoi viimeinen paluukuljetus Orimattilaan.

Vasta saapuessamme takaisin Jyväskylään alkoi sade. Kaikkein urhoollisin marssija kieltäytyi autokyydistä, otti jääkäripyörän puun alta, heitti repun selkäänsä, ja alkoi polkea alkaneessa sateessa yötä vasten kohti Lahtea.

Kaikkia marssiin osallistuneita kiittäen!

Kurssin-/marssinjohtaja

Arto Tapiomaa

PADASJOEN MARSSITAPAHTUMA

ON HEINÄKUINEN PERJANTAI-ILTA JA

KELLO ON 18.45. Istun autossani Tarusjärven leiri-alueella, joka on ilmoitettu marssitapahtuman lähtöpaikaksi. Lähtöpaikka löytyi joukkueen testaajien pystyttämien opasteita seuraten. Sataa. Puhelin soi ja 3. joukkueen edustaja ilmoittaa, ettei tuohon sadekeleihin lähde, vaikka tietää saavansa kuulla kiittailua vielä pitkään. Kerron ymmärtäväni, ja toivotan tervetulleeksi seuraavan vuoden koitokseen. Epäily herää, että näinköhän tänne saadaan joukkueemme testaajien lisäksi ketään muita paikalle.

Ensimmäisenä saapui paikalle pitkänmatkalainen, joka oli ilmoittautunut MPK:n järjestelmän kautta. Hän saapui Akaalta ja reippain mielin täytti ennakkokyselykaavakkeen kuntosuoritusta varten. Pikkuhiljaa alkoi ajoneuvoja saapua paikalle matkustajineen, jotka myös olivat osanneet lukea opasteita tienvarrelta. Pari autokuntaa joutui turvautumaan puhelimeen ja kysymään tietä, kun olivat harhautuneet tienhaarasta väärään paikkaan. No, pieni ketunlenkki ei haitannut suoritusta, vaan kaikki ennättivät paikalle ajoissa ja täyttää tarvittavat lomakkeet. Satoi edelleen.

Paikalle saapui 22 marssijaa sekä yksi henkilö huoltajaksi matkan varrelle ajoneuvoineen. Mainio määrä ottaen huomioon, että kaikki tiesivät kastuvansa tällä retkellä takuuvarmasti. Marssijoukon oli määrä lähteä liikkeelle klo 1900. Tästä aikataulusta hieman myöhästettiin, kun arvottiin laittaako päälle sadeasua vai ei. Joukko jakautui ajatuksineen kahteen eri leiriin tämän suhteen. Osa joukosta sonnustautui kumiasuunsa ja lähti marssille siinä uskossa ettei kastuisi – kaikki tietävät, miten siinä lopulta käy, kun sadeasun kanssa marssii. Marssijoukosta ryhmäkuva ja matkaan.

Alkumatkan sade oli niin kevyttä, ettei se haitannut marssijoukkoa. Ilma oli happirikasta ja joukosta kuului iloinen puheensorina. Ensimmäinen lyhyt tauko pidettiin noin 4 kilometrin kohdalla. Nestetankkaus ja nopeasti matkaan ettei sadevesi viilentänyt lihaksia. Sitten taivas repesi, salamoi, jyrisi ja vettä saatiin niskaan niin, että vesipisarat takoiivat kenttälakin läpi päälakeen ja hartiasseudulla takin läpi. Sadevesi virtasi norona pitkin selkää alaspäin, ja olo oli kuin pikkupojalla, jonka housut kastuivat. Puheensorina loppui. Vaan ei kauankaan, kun joukon positiivarit alkoivat normaalin tarinanheiton ja matka jatkui lähtöpiisteeseemme, joka

oli myös etapin puoliväli. Aikaa oli kulunut 2 h 15 min lähdöstä, joten olimme hyvin aikataulussa. Pidimme hieman pidemmän tauon, jonka aikana nesteen lisäksi nautittiin myös repun muita antimia. Kolme MPK:n kurssilaista jätti tässä vaiheessa komppanian sitoumuksen tehneet suorittamaan vuotuista kuntotestiansä.

Toiselle matkaosuudelle lähettäessä sade ei hellittänyt, vaan saimme nauttia vilvoittavasta elementistä edelleen. Matka taittui yllättävän kepeästi. Jossain vaiheessa matkaa syntyi joukossa kysymys, paljonko matkaa on jäljellä. Arvailujen pohjalta päädyttiin siihen tulokseen, että matkaa on jäljellä kahdeksan kilometriä. Saavuimme voimalinjalle ja tästä maamerkistä pääsimme pimeässä paremmin kartalle, ja totesimme, ettei matkaa ollut jäljellä kuin noin 5 kilometriä. Voittajan olo. Saavuimme viimeiselle taukopaikalle, jonne huolto oli järjestänyt nuotion. Tähänkään emme voi-

neet pitkäksi aikaa jäädä, muuten vilvoittava vesi olisi tehnyt tepposet. Taukopaikalla ylle vedetty sadeasun takki lämmitti mukavasti.

Viimeinen etappi eteni luonnonkaunista Ilves-reittiä. Tosin luontoa ei auttanut juuri ihastella, vaan oli keskityttävän yön hämärissä polulla oleviin kiviin ja kosteisiin juurakoihin, jotka ovat sateella liukkaita. Marssittu matka alkoi osalla tuntua jaloissa, sillä saappaan kärki löysi matalatkin kivet ja kantot, kun jalka ei noussut enää samalla lailla kuin alussa. Padasjoen marssit eivät kulje pikiteitä pitkin, vaan reitit ovat suurelta osin sora- tai metsäteitä. Polkuosuudet antavat mukavan lisän koitokseen. Maaliin saavuimme klo 0030 ja eri GPS-mittalaitteiden mukaan 25 kilometriä oli takanapäin.

Eräs taistelija oli saapunut jalkamarssille polkupyörällä polkien. Sami Väliä oli taittanut vesisateessa 50 kilometriä, jotta pääsisi kanssamme nauttimaan 25 kilometrin jalkamarssin. Meidän muiden lähtiessä marssin jälkeen kukin omille tahoillemme mukavasti autoillamme, Sami hyppäsi polkupyöränsä selkään ja polki toiset 50 kilometriä päästäkseen kotiin Lahteen. Hän vielä mainitsi, että oli aamupäivällä ollut Pajulahdessa liikuntaleirillä, joten tämä sankari teki vuorokauden aikana vähintään kaksi kuntosuoritusta. Siinä on todellinen taistelija ja esimerkki meille muille.

Teksti: Heikki Koskinen

TOIMINNALLISTA AMMUNTA PADASJOELLA

TARUKSELLA JÄRJESTETTIIN HEINÄ-

KUUSSA AMMUNTAVIIKONLOPPU, joka oli suunnattu Padasjoen joukkueen taistelijoille. Rajaus ei kuitenkaan ollut ehdoton, vaan mukaan otettiin myös niitä reserviläisiä, jotka ovat kiinnostuneita toiminnallisesta ammunasta. Tapahtuma oli jo kolmas laatuaan, ja jokaisella kerralla paikalle on tullut aika mukavasti porukkaa.

Viiikonloppu toteutettiin reserviläisten omilla aseilla ja patruunoilla, ja kurssimaksun sijaan kurssilaisilta perittiin patruunakorvaus. Ammunnat toteutettiin SRA-tyyppisesti, mutta ajanottoa ei käytetty. Rastien suunnittelussa oli otettu huomioon, että osa ampujista oli varsin kokemattomia ja siksi tehtävät olivat varsin yksinkertaisia ja suoraviivaisia, ja kokematonkin ampuja pystyi suoriutumaan niistä turvallisesti.

Aikaisempien tapahtumien innoittamana muutamat Maakilaiset ovat innostuneet reserviläiskiväärin hankinnasta ja SRA-ammunnasta.

Kurssia oli paikalla seuraamassa Koulutus- ja tukiyksikön päällikkö Aarne Kumpulainen, joka oli näkemäänsä tyytyväinen. Hän toivoi, että toiminnalliset ammunnat tulisivat tutuksi yhä useammalle Maakilaiselle. Kurssilla järjestettiin myös vapaamuotoinen ampumakilpailu, jonka voittaja sai itselleen muistoksi hienon pistimen.

Kurssilaisilta tulleen palautteen perusteella uudelle ampuviiikonloppulle olisi tarvetta, ja sellainen tultaneen taas järjestämään, kunhan Tarukselta löytyy vapaa viikonloppu.

Teksti: Juha Muje

Kuvat: Heikki Koskinen

Kolmivaiheista RK-ammuntaa on suorittamassa yhdistyksemme taloudenhoitaja Sauli Kivinen.

Pistooliammunta. Ammuttaja: Tomi Helminen.

PADASJO

Padasjoen joukkue on tiivis porukka, jolta ei intoa puutu. Paljon puuhaillaan yhdessä niin Padasjoella kuin muuallakin ympäri vuoden. Edellisellä aukeamalla kerrottiin Padasjoella järjestetystä marssitapahtumasta ja ampumapäivästä. Tässä artikkelissa kerrotaan, mitä muutakin Padasjoella tehdään, ja pohditaan mikä saa joukkueen toimimaan yhtenäisesti.

Kimmo Rahikainen kertoo, että Padasjoen joukkue toimii arkenakin paikan päällä Padasjoella ilman komppanialle erikseen järjestettyjä harjoituksia.

- Teemme, toimimme ja vaikutamme Päijät-Hämeen alueella, pääosin Padasjoella. Harjoittelemme maanpuolustusta ja kriisinajan toimintaa, sekä teemme joitakin vapaaehtoisavustuksia (esimerkiksi verenluovutus). Tarvittaessa olemme auttamassa viranomaisia (esimerkiksi etsinnät). Järjestämme ampumaharjoittelua, liikuntaa (esimerkiksi jalkamarssitapahtuma) sekä erilaisia kurssi-/koulutuspäiviä, kuvallee Jani Kumpulainen.

- Mikä hienointa, myös komppanian ulkopuoliset ovat saaneet osallistua kesäiltaiseen ja -öiseen jalkamarssitapahtumaan. Marssireitti on joka kerta järjestetty eri puolella Padasjokea. Joukkueemme taistelijoille jalkamarsseissa ovat tulleet tutuiksi niin Padasjoen Siperian metsät, kuin Virmailan kauniit ja jylhät rannatkin. Reserviläisistä Valtosen Pekka on joka kerta vaivaa säästämättä ollut mukana järjestämässä huoltoa marssijoille, kertoo Rahikainen ja jatkaa: Meillä on joukkueessamme myös aktiivinen lenkkiporukka, joka pitää kestävyyskunnostaan huolta viikoittaisella juoksulenkillä. Talvisin joukkueellemme on reserviläisten kanssa järjestettynä viikoittainen salivuoro Padasjoen ala-asteella, jossa pidämme lihaskunnostamme huolta.

- Meillä osallistutaan vuosittaisten pakollisten testien lisäksi varsin vaihtelevasti erilaisiin harjoituksiin. Osa on käynyt ja käy kauempaakin hakemassa oppia. Jonkin verran aktiivisuuden hiipumista on ehkä huomattavissa ja uutta verta ja erityisesti nuorempaa porukkaa kaivattaisiinkin toimintaan mukaan, koska keski-ikä porukassa lienee jo aika korkea. Vaikka kyllähän vanhat jäärät jaksavat, mutta ettei nyt ihan ikämieskerhoksi menisi, toteaa Ilpo Siljander.

Jotta väki saadaan pysymään mukana toiminnassa, erilaiset aktivointikeinot nousevat esiin. Siljander kertoo, että käytössä ovat niin sähköpostit, puhelimet kuin WhatsApp-ryhmäkin. Toki erilaiset elämäntilanteet vaikuttavat aktiivisuuden tasoon ja osalla maksimi-ikäkin on jo tullut täyteen. Myös fyysiset ja terveydelliset syyt voivat vaikuttaa toiminnasta pois jättäytymiseen.

Yhteishenki ja halu tehdä kiinnostavia asioita saavat kuitenkin kipinää toimintaan. Kumpulainen kertoo, että mukaan voidaan vinkata ystäviä ja hekin saattavat innostua. Säännöllinen jonkin asteinen toiminta saa porukan pysymään mukana. Sekä tietysti myös halu kehittyä ja oppia uutta.

- On tämä myös vastapainoa arjelle, Kumpulainen kommentoi ja jatkaa: Kun pitää huolta fyysisestä kunnosta ja näkee ystäviä, auttavat nämäkin asiat jaksamaan arjessa eteenpäin. Ihmiset harrastavat kaikenlaista vapaa-aikana ja se näkyy toiminnassakin. Esimerkiksi kilpa-ammuntaa harrastavat menevät radalle, ja ilmoittavat asiasta muille halukkaille mukaan lähtijöille.

- Padasjoella onkin aika hyvät mahdollisuudet ammunnan harrastamiseen ja tämän avulla on saatu mielenkiintoa ja nuorempaa väkeä heräteltyä sekä uutta porukkaa kiinnostumaan ja ehkä lopulta liittymään maakuntakomppaniaan. Ammunnat ovat olleet erilaisia sovellettuja ammuntoja omilla res. kivääreillä, pistooleilla ja haulikoilla, ja tämä on koettu mielenkiintoiseksi toimintamuodoksi perinteisen ra-

EN JOUKKUE

ta-ammunnan sijaan. Kiitos muutamien joukkueessa olevien aktiivisten ammutakouluttajien, nämä ovat olleet mahdollisia ja suhteellisen kevyitä toteuttaa viikonloppuna esimerkiksi MPK-kurssina, selittää Siljander.

Rahikainen jatkaa samasta aiheesta: Viikoittaisiin harrastuksiimme kuuluvat keskiviikko-illan ampumarjoittelut Tarusjärven ampumaradalla. Ampumarjoituksissa käy mukana innostunut osa joukkueemme aktiiveista. Palaute harjoituksista on ollut pelkästään hyvää. Kiitos harjoitusten onnistumisesta kuuluu niille joukkueemme jäsenille, jotka ovat käyneet läpi vaadittavat ampumaturvallisuuskoulutukset, ja jotka näkevät lisäksi paljon vaivaa ja käyttävät rahaa harjoitusten onnistumisen eteen. Kiitokset kuuluvat myös Padasjoen Reserviläiset ry:lle, jolta olemme saaneet lainaksi ampumakalustoa ja patruunoita.

- Ammunnan lisäksi joukkueen sisällä on henkilöitä, joilla on

tietoa ja osaamista sellaisesta, joka ei kaikille ole ihan tuttua kauraa, ja tätä osaamista pyritään jakamaan joukkueen sisällä lyhyillä, esimerkiksi päivän kestävillä tutustumisilla/ perehdytyksillä. Lyhyet tietoiskut on helpompi sovittaa aikatauluihin ja näin saadaan tätäkin kautta aktivoitua enemmän väkeä, kertoo Siljander.

- Monipuolisuus on valttia; monen ammatin osaajia mahtuu joukkoon. Ihmiset ovat kiinnostuneita erilaisista asioista, ja joillekin maanpuolustus on harrastus tai jopa elämäntapa, huomauttaa Kumpulainen.

Lopuksi Rahikainen tahtoo ilmaista kiitoksensa joukkueen aktiivisuudesta innostavalle joukkueen johtajalle Heikille. Tämä kaikki on mahdollista ennen kaikkea innostuneella ja motivoituneella jäkärihengellä!

Teksti: Jenni Paasio

Kuvat: Ilpo Siljander

ERIKOISJOUKKOJEN VASTAINEN TOIMINTA

Kesän jälkeen ensimmäiseen harjoitukseen mennessä on aina hieman jännittynyt olo. Mitähän sitä taas sotataidosta muistaa, onko kunto rapistunut vankan grillikuurin ansioista, muistikohan nyt taas ottaa kaikki varusteet mukaan ja niin edelleen.

Tällä kertaa perhosia oli erityisen paljon vatsassa. Omassa komennossani olevassa komppanian komentopaikassa oli ensimmäistä kertaa kokoonpano, jossa henkilöstö johtajaa lukuun ottamatta oli näissä hommissa ensimmäistä kertaa. Olin ”ulkoistanut itseni” ja tarkoitus oli leijua varjona toiminnan taustalla sekä tulla tukemaan toimintaa, jos sitä tarvitaan. Onneksi komentopaikan toimivana johtajana oli henkilö, jonka taitoihin sekä kokemukseen luotin täysin. Silti väkisinkin mietin, mitenköhän he pärjäävät.

Jo pitkään komppanian toiminnassa mukana olleena ei enää tarkkaan muistakaan, miltä tuntui olla ensimmäistä kertaa harjoittelemassa uutena komentopaikan jäsenenä. Olisi hyvä, jos muistaisi epävarmuuden, näyttämisen halun, varusmiesaikaisten oppien kaivelun muistilokeroista ja ennen kaikkea ilon saada tehdä asioita muiden ihmisten sekä maanpuolustuksen hyväksi. Toisaalta, muistanhan minä! Sellaistahan se on edelleen. Vaikka olen ollut mukana jo 8 vuotta, kaikki tuo on totta omalla kohdallani. Näissä hommissa kukaan ei ole koskaan valmis, aina tulee vastaan asioita, joita ei osaa tai muista, edelleen haluaa näyttää, että osaa ja kuuluu joukkoon. Maanpuolustustahtoni ei ole vuosien myötä ainakaan vähentynyt, pikemminkin halu puolustaa omaamme on vain kasvanut.

Näin harjoituksen jälkeen fiilikset ovat todella positiiviset. Omat ”untuviikkoni” ottivat viikonlopun aikana suuren harppauksen taidoissaan eteenpäin. Kehitys oli huimaa, asen-

ne kohdallaan ja tahtotila oikeanlainen. Heidän kohdallaan matka on alkanut hyvin, ja tämän päälle on hyvä rakentaa uutta osaamista. Erityisesti ilahdutti oman joukkueeni ja muiden joukkueiden nuorten taistelijoitten esiinmarssi. On hienoa nähdä, että jatkumo on olemassa, ja joku varmasti tekee tätä senkin jälkeen, kun itse on jo liian vanha maakuntakomppanian kahvinkin eli ”maakuntamokan” keittoon. Asia on viime aikoina tullut väistämättä mieleen, kun on tajunnut, että nostoväkeen on lyhyempi matka kuin omaan varusmiespalvelusaikaan.

Ei tässä silti vielä ole valmis astumaan syrjään, jos se omisessa käsissä on. Toivottavasti vielä harjoitteluvuosia on edessä runsaasti. Erityisesti olen oppinut pitämään niistä oppimisen ja epävarmuuden tunteista, joita tämä harrastus itselleni tarjoaa. Eikä tämä harjoitus tuonut tähän muutosta, vaikka kouluttajana toiminkin. Kouluttajan tehtävässä näkee asioita erilaiselta kantilta, ja näin oppii uusia puolia tutustakin toiminnasta. Voin suositella kouluttajan tehtävää kaikille ns. vanhoille parroille; tämä(kin) on loistava tapa oppia uutta.

Aku Aho
KntoJ joukkueenjohtaja

Kuvat: Kimmo Korhonen

VARMISTIN 2016

© Päijät-Hämeen Maakuntakomppania